

[Aksel Møller.]

selskaberne selv, men jeg kan godt forstaa, at der her ligger saadanne Vanskeligheder med Hensyn til Uoverskueligheden af, hvad en saadan Krigsforsikring kan komme til at koste, at det paa Forhaand har været vanskeligt at drive Forsikringsselskaberne frem til den Opfattelse, at det paahvilede dem at tage denne specielle Opgave op, og derfor kan jeg nok se, at den Vej, der herefter blev tilbage, maatte være den, som man baade med Hensyn til Krigsforsikring af Bygninger og af Løsøre havde benyttet.

Maa jeg lige pege paa nogle enkelte Omraader, hvor det forekommer mig, at Forslaget om Krigsforsikring for privat Indbo — det Forslag, vi nu har til Behandling — er svagere end de to foregaaende Krigsforsikringsforslag. Forslaget om Krigsforsikring for Bygninger var bygget saadan op, at man først kunde faa Erstatning, naar Krigen var afsluttet. Det var en naturlig og rimelig Tankegang, at man ikke midt under en Krig kan komme ind paa at stille Midler til Raadighed for et omfattende Byggeri, fremkaldt ved at Landet er i Krigstilstand, og at Landets Bygningsmasse formindskes gennem Bombardementer og andre Krigsaa virkninger. Det Lovforslag, vi sidst behandlede, Løven angaaende Løsøre, som særlig omfatter Maskiner, Varelager og den Slags Ting, er derimod saaledes affattet, at man ikke skal afvente Skadens Dækning og Forsikringsbidragets Opkrævning, til Krigen er forbi, idet det netop hedder i Løven om Krigsforsikring af Løsøre: „Er ved Midten eller Udløbet af et Kalenderaar den i § 5 omhandlede Tilstand ikke ophørt, kan foreløbige Forsikringsbidrag for det nærmest forudgaaende Halvaar paalignes til Dækning af Skader, der er indtruffet i Halvaaret eller tidligere.“

Denne Fremgangsmaade er naturlig, naar man tænker paa, at denne Lov skulde give Bedriftens Ejere Mulighed for at faa sin Bedrifts Materiel, Inventar og Varelager tilvejebragt igen saa hurtigt som muligt, saa at Bedriften paa ny kan gaa ind i Samfundsforsyningen uden den Svækkelse, som en Krigsskade byder. Men naar man gaar til Forslaget om Krigsforsikring af privat Indbo, fører dette Tanken tilbage til Løven om Krigsforsikring af Bygninger, idet det siger, at der først kan blive Tale om at give Erstatning til de skaderamte, naar Krigen er forbi, og dette kan i høj Grad svække Betydningen og Virkningen af Løven.

Det var vist det ærede Medlem Hr. Christiani, der gjorde opmærksom paa, at

for Indbo til en Værdi af under 1 000 Kr. skal der ikke betales noget Bidrag, men der er dog Adgang til Erstatning. Jeg har ikke noget imod denne Tankegang, men hvor tror man, at de Personer, som har Forsikringer paa under 1 000 Kr., skal faa Mulighed for at tilvejebringe blot det nødvendigt Indbo, naar Løven henviser dem til at faa Erstatningen, naar Krigen engang er forbi?

Eller hvad mener man om de Forsikringer paa under 3 000 Kr., som der er en særlig Regel for i § 2, hvor der henvises til, at foruden privat Indbo skal ogsaa andet Løsøre til en Forsikringssum af under 3 000 Kr. være forsikret efter denne Lov? Hvor mener man, at Folk, som har et nødvendigt privat Indbo og hele deres Varelager i Butikken til en samlet Forsikringssum af under 3 000 Kr., kan gaa hen, indtil Krigen er forbi, hvis de er blevet udsat for en Skade? Disse Mennesker er nødt til, hvis dette bliver Lov, at afvente Krigstilstandens Afslutning, før de atter kan faa tilvejebragt det, som de har mistet.

Det synes mig derfor, at Problemet her maa blive, at man i et Udvalg søger frem til at bygge dette Lovforslag over den Løst, hvorover Løven om Forsikring af Løsøre er bygget, saaledes at der kan gives foreløbige Erstatninger — helst naturligvis i alle Tilfælde — og opkræves foreløbige periodiske Bidrag, hvor det maatte vise sig nødvendigt.

Maa jeg for øvrigt gøre opmærksom paa, at naar man som Maksimum sætter 3 000 Kr., hvorunder ogsaa andet end privat Indbo kan indgaa, er dette sikkert et Tal, som bør overvejes nærmere. Ser man ud over Bestanddelene af den Slags Forsikringer, vil man opdage, at ofte melder sig Spørgsmaalet om de ganske smaa Varelagre, som Detaillister har forsikret sammen med deres private Indbo, og det forekommer mig derfor utvivlsomt, at de 3 000 Kr. er for lav en Grænse. Det afgørende er her ikke, om man ved at gaa noget højere op kommer ind i det Omraade, som dækkes af Løven om Krigsforsikring af Løsøre, men at man finder den praktiske Mulighed for at forhindre, at allerede bestaaende Forsikringer splittes i to Grupper, en for Indbo og en for Varelagre. En Grundregel, som jeg synes man maatte kunne overveje, var den, at i de Tilfælde, hvor Indboet andrager en Værdi op til Halvdelen af Summen, betragtede man det som en Forsikring, der skulde henhøre under Krigsforsikringen af privat Indbo. Jeg haaber, det maa kunne lykkes under en Udvalgsbehandling at naa